

Mời các bạn cùng tham khảo **Văn mẫu Đóng vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng của O.Hen-ri** lớp 8 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết của mình.

Dàn bài đóng vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng của O.Hen-ri chi tiết nhất

Mở bài:

- Giới thiệu về bản thân:
- + Giờ tôi, Giôn – xi đã trở thành một họa sĩ được nhiều người biết đến
- + Tôi đã thực hiện được giấc mơ của mình nhờ cụ Bơ – men.

Thân bài:

- Khung cảnh mùa đông và tình cảnh tuyệt vọng của tôi
- + Tôi bị bệnh sưng phổi.
- + Thời tiết: đang là mùa đông

Tôi đã đầu hàng số phận bằng cách đặt sự sống của mình vào số lượng của chiếc lá thường xuân trên cây, lá rụng hết nghĩa là tôi cũng kết thúc cuộc đời của mình.

- Tình huống đảo ngược thứ nhất
- + Tâm trạng đau khổ và hồi hộp của Xiu khi phải mở cửa.
- + Sự bất ngờ ngoài dự kiến: chiếc lá cuối cùng vẫn còn đó, hi vọng đã trở lại
- + Tâm trạng tuyệt vọng, thiếu niềm tin vào sự sống
- + Chiếc lá vẫn còn: làm thức tỉnh ý chí sống, giúp tôi vượt qua bệnh tật
- Tình huống đảo ngược lần thứ hai

+ Tâm trạng chị Xiu: từ hồi hộp, lo lắng đến hiểu rõ sự thật là sự hòa trộn tình yêu thương và cảm phục trước tấm lòng cao cả của cụ Bơ – men.

- + Sự hi sinh từ một hành động lừa dối cao cả

+ Nghệ thuật có thể thức tỉnh lòng tin của con người, trên hết là tình yêu thương đồng loại.

Kết bài:

+ Đánh giá, nhìn nhận lại vấn đề

+ Tình cảm và lòng biết ơn đối với cụ Bơ – men

Văn mẫu Vào vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng số 1 ý nghĩa nhất

Tôi là Giôn – xi, một cô họa sĩ nghèo giữa phố thị phồn hoa, tấp nập của nước Mĩ. Cuộc đời tôi giống như một bức tranh đầy màu sắc, có những mảng tối u uất, buồn thương, cũng có cả những sắc thái tươi tắn, rạng ngời của niềm tin và hi vọng. Đã có những lúc tôi tuyệt vọng đến mức muốn từ giã cõi đời, nhưng rồi may mắn thay, đã có những người tốt xuất hiện để truyền cho tôi thêm động lực, thêm khát khao sống. Một trong số những người tôi luôn biết ơn và kính trọng nhất là ông cụ Bơ – men, người đã cho tôi cơ hội tiếp tục sống, tiếp tục đặt niềm tin vào những ngày tháng tăm tối nhất của cuộc đời.

Ngày đó, tôi sống trong một khu nhà trọ rẻ tiền cùng với chị Xiu. Chị cũng là một họa sĩ nghèo. Xiu là người rất tốt bụng và ấm áp. Gần phòng chúng tôi có một người họa sĩ già, tên cụ là Bơ – men. Cụ đã dành cả đời cho sự nghiệp nhưng đến tận bây giờ, cụ vẫn chưa tìm được nguồn cảm hứng để có thể vẽ nên một bức họa kiệt xuất. Trông cụ như thể lúc nào cũng đang ngà ngà say vậy.

Mùa đông năm ấy vô cùng khắc nghiệt. Bệnh viêm phổi hoành hành khắp nơi và lây bệnh cho hàng vạn người. Tôi không may bị mắc bệnh, cuộc sống vốn đã thiếu thốn, đói rét lại thêm căn bệnh quái ác khiến tôi chỉ có thể nằm bẹp trên giường, ho từng đợt dữ dội như muốn vỡ tung lá phổi. Ngày ngày, tôi nằm trên chiếc giường sắt, xuyên qua khung cửa sổ và nhìn sang bức tường trần trụi của căn nhà gạch kê bên. Chị Xiu vì chăm sóc cho tôi mà ít nhiều suy sụp. Tôi biết đã nhiều lần chị bỏ bữa chỉ để có tiền mời bác sĩ đến khám bệnh cho tôi.

Một buổi sáng nọ, sau khi bác sĩ đến thăm hỏi, tôi thấy mắt chị Xiu sưng húp tuy miệng vẫn rộn ràng huýt sáo một điệu dân ca. Tôi quá mệt nên chẳng thể cử động hay nói chuyện. Hình như chị tưởng tôi ngủ nên khẽ khàng sắp xếp cái giá vẽ và bắt đầu vẽ hình minh họa truyện. Năm ngấm chị làm việc chán chê, tôi hướng mắt về phía bức tường gạch của nhà hàng xóm, nơi có một dây thường xuân leo mình bám vào những viên gạch đỏ, một khoảng sân trống, một bức tường trơ trụi, cây thường xuân già cỗi, gốc vắn vẹo mục nát, leo đến giữa bức tường. Ngọn gió lạnh

lẽo đã làm rơi rụng đám lá, phơi bày các nhánh gàn như trơ trụi bám vào mấy mảng gạch vụn vỡ. Tôi khẽ nhắm đếm trong miệng:

- Mười hai, mười một, mười, chín, tám,....

Lá cây rơi thật nhanh. Ba ngày trước còn gần cả trăm lá, đếm nhưc cả đầu, giờ thì dễ rồi. Năm...

Chị Xiu ngẩng đầu nhìn, khẽ đến bên tôi và hỏi:

- Em đang đếm cái gì vậy Giôn – xi

Tôi chỉ cho chị xem những chiếc lá bên ngoài. Cuộc đời tôi rồi cũng giống những chiếc lá kia, mỏng manh, dễ rụng. Chúng dường như không có khả năng chống cự trước từng cơn gió rét. Khi chiếc lá cuối cùng lìa cành thì cũng là lúc tôi từ bỏ cõi đời này.

Xiu mừng tôi là đồ trẻ con, chỉ nghĩ linh tinh. Chị cố gắng cho tôi ăn một ít cháo rồi kéo rèm cho tôi ngủ.

Đêm hôm đó, trời mưa rất lớn. Từng đợt gió gào rít qua khe cửa. Chắc hẳn bên ngoài kia, cây thường xuân đã trụi lá. Sáng ngày mai khi tỉnh dậy, tôi biết mình sẽ trút hơi thở cuối cùng, sẽ như cây thường xuân để gió cuốn đi.

Vừa tỉnh giấc, tôi đã thấy chị Xiu ngủ gục trên bàn. Gương mặt chị hốc hác, xanh xao đến tội nghiệp. Tôi khẽ cất tiếng gọi chị, lạnh lùng bảo chị kéo rèm lên. Tôi muốn xem cây thường xuân. Xiu ưỡ oải, chán chường miễn cưỡng làm theo lời tôi. Tôi thấy trong mắt chị có chút căng thẳng.

Bên ngoài kia, một chiếc lá thường xuân vẫn treo mình trên cây. Chiếc lá còn xanh, rìa lá đã ngả vàng, kiên cường và độc lập trơ mình giữa giá rét. Trận mưa khủng khiếp đêm qua đã kéo tất cả bạn bè của nó đi, chỉ một mình chiếc lá bé nhỏ ấy vẫn bám trụ vào thân cây khẳng khiu, kiên quyết níu giữ vòng đời của nó.

Tôi bản thân cả người. Một chiếc lá bé nhỏ từng ấy nhưng sức sống bên trong thực sự mãnh liệt. Trận bão đêm qua cũng không thể đánh bại được nó. Vậy mà tôi, một con người còn trẻ, còn sức nhưng lại phó mặc cuộc đời mình, chỉ nghĩ đến cái chết. Tôi bật khóc, tự hỏi bản thân mình đã làm gì trong suốt thời gian qua. Nhìn sang Xiu, chị cũng bàng hoàng như tôi, nhìn chằm chằm vào chiếc lá cuối cùng.

Tôi khẽ lay tay chị, đòi uống một chút rượu nhẹ cho ấm người. Đã từ rất lâu rồi, con thềm ăn của tôi mới quay trở lại. Tôi bắt đầu chịu nạp dưỡng chất vào cơ thể,

tìm ra những thú vui cho mình và giữ tinh thần phấn chấn, lạc quan. Bác sĩ đến thăm và nói rằng bệnh tình của tôi đang tiến triển rất tốt. Tôi mỉm cười, khe khẽ hát và tay đang may mớ cuộn len vút chông chơ trong phòng bấy lâu.

Xiu bước vào phòng sau khi nói chuyện với bác sĩ, gương mặt chị tỏ rõ vẻ xúc động. Chị bước tới giường, ôm lấy tôi:

- Con mèo con của chị...! Cụ Bơ – men đã mất rồi. Do căn bệnh viêm phổi. Người ta đã tìm thấy cụ sau cái đêm mưa gió khủng khiếp ấy đấy. Cụ mới chỉ nhiễm bệnh có hai ngày thôi. Em biết sao không? Cả người cụ ướt nhẹp, đôi giày và quần áo sũng nước, lạnh như nước đá. Họ không thể hiểu nổi cụ đã đi đâu trong một đêm kinh hoàng như thế. Rồi họ tìm thấy cái đèn bão và một cái thang. Dưới sàn nhà cụ còn vương vãi những bút vẽ, bảng màu. Và em nhìn xem, chiếc lá ngoài kia không bao giờ rung động. Bởi đó chính là cụ Bơ – men đã vẽ nó, vào cái đêm tắt cả những chiếc lá đều lìa cành. Đó chính là kiệt tác của cuộc đời cụ đấy!

Tôi nghe chị nói, bật khóc nức nở. Cụ Bơ – men già cả đáng kính đã hi sinh thân mình cho một con bé mà lúc nào cụ cũng mắng là ngốc nghếch như tôi. Tấm lòng của cụ đã đổi lấy mạng sống cho tôi. Tôi không biết phải làm sao để đền đáp hết ân huệ này. Cụ ơi, cháu sẽ sống thật tốt, sống thay phần của cụ và trở thành một họa sĩ có tên tuổi. Để rồi khi đó, mọi bức tranh cháu vẽ sẽ đều kí tên cụ, cho mọi người biết đến cụ, một tấm lòng cao cả, một họa sĩ chân chính.

Vào vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng mẫu 2 tuyển chọn

Mùa đông! Gã viêm phổi lang thang thọc bàn tay lạnh buốt vào các khu nhà tồi tàn và tôi - Giôn-xi, một họa sĩ nghèo đã trở thành một trong số nạn nhân đầu tiên của gã. Nghèo túng, bệnh nạn khiến tôi tuyệt vọng tâm thể dành hết cho chuyến đi xa xôi bí ẩn của mình.

Tôi xùng Xiu - một đồng nghiệp, thuê trọ trên một căn gác gần công viên Oa-sinh-ton, tầng dưới cụ Bơ-men đã già 60 tuổi hay ngồi làm mẫu cho chúng tôi vẽ tranh ở tầng dưới. Giờ đây thời tiết mùa đông rất khắc nghiệt. Mưa phùn phàng và gió vùi dập kéo dài triền miên không dứt. Gió bắc ào ào động vào cửa sổ mưa bồm bộp quất nước. Cây thường xuân bám trên bức tường gạch nhà bên đối diện với cửa sổ căn phòng của tôi đang trút lá. Tôi đợi khi nào chiếc lá cuối cùng rụng xuống thì tôi cũng hà đời.

Chị Xiu thường xuyên động viên an ủi chăm sóc tôi. Nhưng tôi chẳng để ý. Lúc này tôi thấy tâm hồn mình thật cô đơn, mọi sợi dây giàng buộc với bạn bè với cuộc sống cứ lới rộng dần từng sợi một. Trời vừa hừng sáng tôi đã thều thào nhờ chị Xiu kéo tấm màn mảnh lên. Ôi kìa! Vẫn còn một chiếc lá duy nhất đơn độc dững dẫm

treo bám vào tường cuống lá xanh sẫm nhưng hình như rìa răng cưa đã úa vàng trắc chắn nó sẽ rụng nhanh. Vậy mà cả ngày hôm ấy tôi vẫn nhìn thấy nó. Cả đêm mưa gió vẫn tiếp tục ào ào. Trời vừa sáng tôi lại yêu cầu Xiu kéo tấm màn mảnh lên. Lạ chưa, chiếc lá vẫn còn ở đó. Tại sao nó không rụng nhỉ? Sức mạnh nào đã giúp nó vượt lên trên sự khắc nghiệt của thời tiết, phải chăng đó là sự gan góc dũng cảm bền bỉ? Còn tôi thì sao? Tôi đã buông xuôi chán nản tuyệt vọng đầu hàng số phận. Tại sao chiếc lá có thể còn tôi không thể tồn tại? Tôi thấy mình thật yếu đuối vô dụng, phải lấy lại niềm tin nghị lực sống! Nhất định phải thế! Tôi bèn nhờ chị Xiu lấy cho chút rượu chút sữa kê lại chiếc gối để ngồi lên lấp gương coi gương mặt của mình. Tôi tâm sự với chị: "Muốn chết là một tội! Một ngày nào đó em sẽ về vịnh Na-Plo". Sự sống dần hồi sinh trong tôi. Nhờ thuốc men của bác sĩ, sự tận tình chăm sóc của Xiu và nghị lực lòng ham sống của tôi, cuộc sống lại mỉm cười với tôi.

Buổi chiều chị Xiu ôm lấy tôi và cả chiếc gối kể cho tôi nghe "Cụ Bơ-men đã chết rồi em ạ, em có thấy chiếc lá chẳng bao giờ rụng rinh bởi đó là kiệt tác của cụ bơ-men cụ đã vẽ nó vào các đêm chiếc lá cuối cùng rụng xuống". Trời ơi! Cụ Bơ-men đã chết rồi sao. Chết vì sự ngốc nghếch ý nghĩa kì quặc của tôi ư. Tôi choáng váng ân hận day dứt. Một người sống cô độc như cụ Bơ men khao khát vẽ kiệt tác mà chưa bao giờ thực hiện được. Giờ đây chỉ vì muốn cứu tôi mà cụ đã hi sinh tính mạng của mình phải rồi đó chính là kiệt tác của cụ bởi nó được vẽ trong hoàn cảnh đặc biệt đêm tối mưa phùn phàng gió vùi dập nó giống thật đến mức tôi và chị Xiu không nhận ra đó là một bức vẽ. Nó cứu sống tính mạng của tôi nhưng lại cướp đi tính mạng người tạo ra nó. Nó là sản phẩm kết tinh của tài năng trái tim yêu thương vô hạn đức hi sinh và lòng vị tha. Nó còn khẳng định sức mạnh của nghệ thuật chân chính hướng tới phục vụ cuộc sống của con người.

Cảm ơn cụ! Giờ đây tôi phải làm gì để xứng đáng với sự ra đi của cụ? Tôi phải sống tốt hơn khỏe mạnh vẽ kiệt tác Vịnh Na-Plo, đi khắp trái đất đem nghệ thuật chân chính phục vụ cuộc sống con người. Ca ngợi những tấm lòng cao cả biết hi sinh vì người khác.

Bài văn Đóng vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng mẫu 3 chi tiết

Tôi là Giôn-xi, một cô họa sĩ nghèo của nước Mỹ xa xôi. Là một người nghệ sĩ, tôi phải đi nhiều nơi để tìm cảm hứng sáng tác. Vì vậy, tôi đã gặp nhiều chuyện bất ngờ, có thể kể cho các bạn nghe hàng giờ. Nhưng trong tất cả những điều ấy, câu chuyện bất ngờ nhất lại là câu chuyện về chính bản thân tôi. Câu chuyện "Chiếc lá cuối cùng".

Ngày ấy, tôi và Xiu-đi - một chị bạn vô cùng thân thiết, tốt bụng - sống trong một khu nhà trọ rẻ tiền. Hàng xóm của chúng tôi hầu hết đều là những người lao động nghèo, trong đó có một người họa sĩ già tên là Bơ-men. Cụ Bơ-men cũng có một niềm đam mê rất lớn tới nghệ thuật nhưng có lẽ cụ chưa tìm được nguồn cảm hứng sáng tác. Trong phòng cụ có một tấm vải vẽ căng ra đã từ lâu lắm và ông cụ suốt ngày có vẻ say khướt.

Mùa đông năm ấy, trời rét dữ dội. Trong xóm trọ của chúng tôi lan tràn một căn bệnh quái ác, căn bệnh viêm phổi. Cuộc sống nhiều thiếu thốn, đói và rét, cộng với thể lực vốn yếu ớt, tôi cũng bị gã khổng lồ độc ác ấy hỏi thăm. Người mệt rã rời, những cơn ho dữ dội tưởng chừng không dứt khiến người tôi như tan ra thành bụi. Tôi đã hoàn toàn bị căn bệnh đánh gục. Chị Xiu hoảng hốt chăm lo chạy chữa cho tôi. Với số tiền ít ỏi, dường như Xiu đã phải nhịn ăn nhiều bữa để lo bác sĩ. Chị ít ngủ và hay khóc thảm. Ngoài Xiu và vị bác sĩ già đáng mến, cụ Bơ-men cũng thường hay lên thăm tôi. Mỗi khi thấy tôi thều thào ho khan cụ đều lắc đầu ngao ngán. Và nhất là khi thấy tôi từ chối những thìa cháo của Xiu, cụ thường không tiếc lời mắng mỏ tôi là con bé ngu ngốc.

Dần dần, tôi thấy người mình yếu đi. Những cơn ho dai dẳng hơn, tôi không đủ sức để mà ho lớn. Tôi nằm ẹp xuống giường, không thể tự dậy được. Tôi thấy sự sống đang từ bỏ mình từng ngày từng phút. Căn phòng quanh tôi trống vắng, lạnh lẽo vô cùng. Tôi thần thờ nhìn qua cửa sổ: ngoài kia, những chiếc lá thường xuân đang lặng lẽ rời cành. Chao ôi! Cuộc đời tôi cũng đang lặng lẽ rời bỏ sự sống như thế. Từng phút, từng phút một... và tôi biết, khi chiếc lá cuối cùng lìa cành thì cuộc đời tôi cũng lìa bỏ nhân gian. Tôi nói ý nghĩ ấy với Xiu, chị ôm lấy tôi vào lòng an ủi:

- Con mèo con của chị... Em đừng nghĩ vớ vẩn như thế. Bác sĩ nói em sắp bình phục rồi.

Tôi biết đó chỉ là lời nói dối. Xiu đi lấy thuốc cho tôi, chị gặp cụ Bơ-men, nói gì đó với cụ. Tôi lại thấy cụ mắng tôi rất lớn:

- Ngu ngốc! Thật là con bé ngu ngốc! Ai lại đi gắn đời mình vào những chiếc lá ngớ ngẩn!

Đêm hôm ấy, mưa gió dữ dội. Tôi nghe ngoài trời từng đợt lá rào rạt rơi. Tôi biết, ngoài kia, chiếc lá thường xuân cuối cùng sắp rụng. Tôi chỉ chờ đến ngày mai nhìn thân cây trơ trụi để trút hơi thở cuối cùng.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy thấy chị Xiu vẫn ngủ gục trên bàn: tôi qua có lẽ chị đã thức khuya lắm để chăm tôi. Tôi chăm chú nhìn gương mặt hốc hác, xanh xao của chị mà thấy thương chị vô cùng. Bất giác, tôi xót xa mong chờ giây phút chiếc lá

cuối cùng rời cành để khỏi làm phiền những người xung quanh. Chị Xiu thức dậy, lại gần hỏi xem tôi có cần gì không. Tôi không nhìn Xiu, lạnh lùng bảo chị kéo tấm rèm lên. Xiu ưỡ ỏi, chán chường và lo lắng căng thẳng miễn cưỡng kéo tấm rèm lên. Ô kìa! Ngoài kia một chiếc lá thường xuân vẫn còn đó! Chiếc lá kiên trung bám vào thân cây bò trên tường. Chiếc lá còn xanh, chỉ rìa lá thì đã ngả vàng. Trận mưa giông dữ dội đêm qua không làm chiếc lá mất đi thì tại sao tôi lại vội rời bỏ cuộc sống tươi đẹp? Rời bỏ ước mơ trở thành họa sĩ? Rời bỏ Xiu yêu quý của tôi? Tôi nhìn sang Xiu, chị cũng đang kinh ngạc trân trân nhìn chiếc lá. Tôi vui vẻ bảo chị lấy tôi chút chút rượu nhẹ. Xiu sung sướng rời khỏi phòng.

Dần dần, tôi thấy tinh thần phần chấn hơn. Người thấy mạnh mẽ dần lên. Bác sĩ vào thăm bệnh cho tôi cũng thấy vui vẻ hẳn. Một buổi sáng, trong lúc chờ Xiu đi lấy thuốc, tôi khẽ lấy cuộn len và chiếc que đan để thử làm chút gì sau thời gian dài nằm giường bệnh. Lát sau, Xiu vào phòng, tôi thấy gương mặt Xiu vô cùng xúc động. Chị bước tới giường, nhìn sâu vào mắt tôi:

- Con mèo con của chị...! Cụ Bơ-men đã mất rồi. Mất vì bệnh viêm phổi. Vào cái đêm mưa gió hãi hùng hôm trước, người ta tìm thấy cụ khi người cụ đã ướt mềm. Sau đêm ấy, cụ nằm liệt giường và vừa mất sáng nay. Dưới chân tường trước cửa sổ phòng chị em mình - Xiu hướng ánh mắt đến chiếc lá thường xuân bất động - người ta thấy rơi vãi những chiếc bút vẽ, những bảng màu... Giôn-xi! Có bao giờ em thắc mắc tại sao không bao giờ em thấy chiếc lá cuối cùng rung động...? Cụ Bơ-men đã vẽ nó vào cái đêm tắt cả những chiếc lá khác rời cành.

Nói rồi Xiu khóc nức nở. Tôi trân trân nhìn chiếc lá cuối cùng.. Lòng trào lên niềm một xúc động vô cùng

Giờ đây, tôi đã là một họa sĩ có tên tuổi. Dưới mỗi bức vẽ của mình tôi đều kí tên Bơ-men. Hàng năm, vào ngày giỗ của cụ, tôi vẫn trở về khu nhà trọ xưa viếng mộ cụ. Kỉ niệm về cụ và chiếc lá cuối cùng tôi vẫn còn lưu giữ trọn vẹn trong tim. Tôi đã nhiều lần thử vẽ lại chiếc lá ấy nhưng lần nào cũng đành bất lực ngòai trước mảnh vải trắng trơn. Tôi biết, chỉ có lao động nghệ thuật hết mình tôi mới có thể đền đáp sự hi sinh vĩ đại của người họa sĩ già đáng kính ấy.

Văn mẫu Đóng vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng số 4 chọn lọc

Mùa đông! Gã viêm phổi lang thang thọc bàn tay lạnh buốt vào các khu nhà tồi tàn và tôi – Giôn-xi, một họa sĩ nghèo đã trở thành một trong số nạn nhân đầu tiên của gã. Nghèo túng, bệnh nạn khiến tôi tuyệt vọng tâm thể dành hết cho chuyến đi xa xôi bí ẩn của mình.

Tôi xưng Xiu – một đồng nghiệp, thuê trọ trên một căn gác gần công viên Oa-sinh-ton, tầng dưới cụ Bơ-men đã già 60 tuổi hay ngồi làm mẫu cho chúng tôi vẽ tranh ở tầng dưới. Giờ đây thời tiết mùa đông rất khắc nghiệt. Mưa phù phàng và gió vùi dập kéo dài triền miên không dứt. Gió bắc ào ào động vào cửa sổ mưa bồm bộp quất nước. Cây thường xuân bám trên bức tường gạch nhà bên đối diện với cửa sổ căn phòng của tôi đang trút lá. Tôi đợi khi nào chiếc lá cuối cùng rụng xuống thì tôi cũng hạ đời.

Chị Xiu thường xuyên động viên an ủi chăm sóc tôi. Nhưng tôi chẳng để ý. Lúc này tôi thấy tâm hồn mình thật cô đơn, mọi sợi dây giàng buộc với bạn bè với cuộc sống cứ lới rộng dần từng sợi một. Trời vừa hửng sáng tôi đã thều thào nhờ chị Xiu kéo tấm màn mỏng lên. Ôi kìa! Vẫn còn một chiếc lá duy nhất đơn độc dững cảm treo bám vào tường cuống lá xanh sẫm nhưng hình như rìa răng cưa đã úa vàng trắc chắn nó sẽ rụng nhanh.

Vậy mà cả ngày hôm ấy tôi vẫn nhìn thấy nó. Cả đêm mưa gió vẫn tiếp tục ào ào. Trời vừa sáng tôi lại yêu cầu Xiu kéo tấm màn mỏng lên. Lạ chưa, chiếc lá vẫn còn ở đó. Tại sao nó không rụng nhỉ? Sức mạnh nào đã giúp nó vượt lên trên sự khắc nghiệt của thời tiết, phải chăng đó là sự gan góc dững cảm bền bỉ? Còn tôi thì sao? Tôi đã buông xuôi chán nản tuyệt vọng đầu hàng số phận. Tại sao chiếc lá có thể còn tôi không thể tồn tại? Tôi thấy mình thật yếu đuối vô dụng, phải lấy lại niềm tin nghị lực sống! Nhất định phải thế!

Tôi bèn nhờ chị Xiu lấy cho chút rượu chút sữa kê lại chiếc gối để ngồi lên lấp gương coi gương mặt của mình. Tôi tâm sự với chị: "Muốn chết là một tội! Một ngày nào đó em sẽ về vịnh Na-Plơ". Sự sống dần hồi sinh trong tôi. Nhờ thuốc men của bác sĩ, sự tận tình chăm sóc của Xiu và nghị lực lòng ham sống của tôi, cuộc sống lại mỉm cười với tôi.

Buổi chiều chị Xiu ôm lấy tôi và cả chiếc gối kê cho tôi nghe "Cụ Bơ-men đã chết rồi em ạ, em có thấy chiếc lá chẳng bao giờ rụng rinh bởi đó là kiệt tác của cụ Bơ-men cụ đã vẽ nó vào các đêm chiếc lá cuối cùng rụng xuống". Trời ơi! Cụ Bơ-men đã chết rồi sao. Chết vì sự ngốc nghếch ý nghĩa kì quặc của tôi ư. Tôi choáng váng ân hận day dứt. Một người sống cô độc như cụ Bơ men khao khát vẽ kiệt tác mà chưa bao giờ thực hiện được. Giờ đây chỉ vì muốn cứu tôi mà cụ đã hi sinh tính mạng của mình phải rồi đó chính là kiệt tác của cụ bởi nó được vẽ trong hoàn cảnh đặc biệt đêm tối mưa phù phàng gió vùi dập nó giống thật đến mức tôi và chị Xiu không nhận ra đó là một bức vẽ. Nó cứu sống tính mạng của tôi nhưng lại cướp đi tính mạng người tạo ra nó. Nó là sản phẩm kết tinh của tài năng trái tim yêu thương vô hạn đức hi sinh và lòng vị tha. Nó còn khẳng định sức mạnh của nghệ thuật chân chính hướng tới phục vụ cuộc sống của con người.

Cảm ơn cụ! Giờ đây tôi phải làm gì để xứng đáng với sự ra đi của cụ? Tôi phải sống tốt hơn khỏe mạnh vẽ kiệt tác Vịnh Na-Plơ, đi khắp trái đất đem nghệ thuật chân chính phục vụ cuộc sống con người. Ca ngợi những tấm lòng cao cả biết hi sinh vì người khác.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Văn mẫu Đóng vai Giôn-xi kể lại câu chuyện Chiếc lá cuối cùng của O.Hen-ri** Ngữ văn lớp 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.